

Help, mijn vader is verslaafd.

‘Ik ben gestopt hoor met drinken,’ overtuigde mijn vader me. ‘Ik heb al bijna vier maand geen druppel meer aangeraakt.’

Ik wist niet goed wat ik ervan moest denken, maar ik geloofde hem. Hij is tenslotte mijn vader, waarom zou hij tegen me liegen.

‘Ik neem nu andere pilletjes,’ ging hij verder. ‘Die anderen waren niet sterk genoeg, maar bij deze voel ik me wel goed en het lukt me om niet in de verleiding te komen.’

De overtuiging in zijn stem, maakte dat ik geen reden zag waarom hij dit zou verzinnen. Al sprak zijn lichaamstaal iets anders. Zijn handen beefden en hij keek me amper in de ogen aan.

Toch zei iets in mij dat hij de waarheid sprak. Misschien was het mijn positivisme die het overnam of misschien was het mijn naïviteit die zich liet beetnemen.

Ik vertrok er met een goed gevoel. De laatste woorden dat ik hem zei: ‘Je bent echt goed bezig hoor. Stapje voor stapje kom je er wel. Weet je wat,’ ging ik enthousiast verder. ‘Als je zo verder doet dan kunnen we misschien samen deze vakantie een paar dagen weg gaan.’ Hij zag dat helemaal zitten. Toen ik in mijn auto zat reed ik met een brede glimlach naar huis. Ik belde zelf naar mijn moeder, zijn ex, om te zeggen dat hij zich eindelijk aan het herpakken was. Mijn moeder, sceptisch zoals altijd, geloofde me niet. ‘Dit zegt hij al jaren en toch trap je er nog steeds in. Laat je zo niet misleiden door hem. Hij leeft in twee werelden, en de wereld die hij jou vandaag heeft laten zien is diegene die hij wil laten zien. De andere wereld, waar hij al jaren in vertoeft, is de harde realiteit en die wil hij jou niet laten zien.’

Ik ergerde me aan deze woorden. Na het korte gesprek met haar, zette ik mijn muziek hartstikke luid en zong mee met de liedjes die voorbij kwamen.

Wat mijn moeder zei klonk hard, al kon ik het niet volledig ontkennen. Mijn vader drinkt al meer dan vijf jaar en telkens verzint hij de beste smoesjes om toch maar niet te moeten bekennen dat hij een drank probleem heeft. Hij is al drie keer opgenomen geweest en telkens hervalt hij. Die laatste keer was voor mijn moeder de druppel! Ze had hem, na de derde opname, nog een kans gegeven. Na twee weken nuchter zijn, was hij opnieuw hervallen.

Mijn moeder heeft zijn boeltje bij elkaar genomen en gezegd dat hij kon vertrekken.

We zijn nu zes maanden verder...

Hij zei me, tijdens mijn bezoek aan hem, dat hij het nu op eigen houtje probeert. ‘Een opname wil ik niet meer. Het is niets voor mij. Ik kan het zelf wel aan hoor.’ Hij klonk zo overtuigend, maar dat was hij altijd. Wanneer ik hem sms’te, stuurde hij altijd dat alles in orde was, terwijl ik later moest horen dat hij bezopen lag in de goot of dat de politie hem naar huis moest brengen omdat hij niet meer wist hoe hij moest thuis geraken.

Hij en ik, wij zien elkaar niet veel, jammer genoeg. Ik zit veel in het buitenland, waardoor ik hem enkel drie of vier keer per jaar zie. Voor de rest bellen we of sturen elkaar, maar dat is ook heel beperkt. Bellen, daar houdt hij niet van en de verbinding is ook niet altijd optimaal als ik ergens in Tibet of Nepal zit.

Toch wil ik er voor hem zijn. Hij kan altijd terecht bij me, maar dat doet hij niet. Hij schermt zichzelf af en zegt altijd dat alles goed gaat met hem, terwijl het eigenlijk helemaal niet goed gaat.

Het is een soort jojo effect, een trek en stoot, het nemen en wegduwen... Zo voelt het voor mij! Hij wil me in zijn leven, maar tegelijkertijd is alcohol een prioriteit.

Zelf nu, na mijn bezoek, ontdek ik gauw dat hij opnieuw een masker droeg. Met een lach laat hij me zien dat alles goed gaat en doet hij me geloven dat het goed komt, maar de realiteit is verre van wat hij me laat zien.

Enkele dagen later, kreeg ik telefoon van zijn beste vriend. 'Je vader is helemaal niet gestopt met drinken. Hij heeft me na jouw bezoek dronken opgebeld en de daarop volgende dagen ook. Ik vrees dat hij je belogen heeft, zoals hij met iedereen doet.'

Opnieuw kreeg ik een slag in het gezicht, maar deze keer voelde het harder. Ik begrijp niet dat je in zulke verre stadium kan zitten, waar je je eigen leugens gaat geloven. Helaas, toch is het zo! Hij gelooft echt wat hij zegt en daarom komt het ook heel geloofwaardig over. Misschien daarom dat het me extra kwetst. Ik heb zelf het gevoel dat ik me moet loslaten van deze zaak. Hij maakt zelf deze beslissingen: de drank, de leugens, dit leven... Ik steek er mijn energie in en waarvoor?

Dan voel ik plots mijn loyaliteit die op de proef wordt gezet. Het is mijn vader en ik ben loyaal aan hem, want zo hoort het toch. Loyaal zijn aan de personen waar je het meest om geeft.

Mijn moeder had dit ook, toen ze uiteindelijk besloot om van hem weg te gaan. 'Mijn loyaliteit werd op proef gesteld en ik voelde dat het niet juist aanvoelde om hem te verlaten, maar aan de andere kant, op die manier verder gaan in het leven dat kon gewoon niet meer.'

Misschien moet ik, net als haar, ook een stap achteruit zetten, ook al voelt het niet goed aan. Soms moet je in het leven bepaalde beslissingen nemen die niet goed aanvoelen, maar die wel voor jezelf het beste zijn, zodat jij verder kan in het leven. Nu, momenteel, voel ik, dat ik meezit op die rollercoaster en de rit oneindig blijft draaien. Misschien is het best als ik aan de uitgang wacht tot wanneer hij klaar is om die helse rit te beëindigen....

A. Marcelina